

csak megerősítette a főváros és Nyugat-Magyarország túlnyomórészt asszimilált zsidóságának bizakodását, akiket addig nem deportáltak, hogy a hatóságok megkímélik őket. Így okoskodtak: „Ha a hatóságok az életünkre törnének, ugyan miért hoznának rendeleteket?”

A legtöbb zsidó hűségeseen eleget tett az összes intézkedésnek. Néhánynak sikerült elrejtene egyes értéktárgyait, vagy keresztény barátoknak és szomszédoknak „kölcsonadni” őket. Akinél azonban ilyen tranzakciókra gyanakodtak, azt barbár nyomásnak és kínzásnak vetették alá, amikor a gettóban vagy a deportálás előtt kihallgatták. Az érintett keresztények, akiket megrémítettek a rendszer figyelmeztetései és a rendkívül súlyos büntetés fenyegetése, néha bejelentették a tranzakciókat a hatóságoknak.

A vagyonuktól megfosztott és megélhetésükben korlátozott – már gettóban élő – zsidók élelemdagjait is megkurtították. Egy kormányrendelet, amelyet Jurcsek Béla mezőgazdasági és közellátási miniszter április 22-én írt alá, arról intézkedett, hogy a zsidók cukorfejadagját havi 30 g-ra csökkentésék.³¹ Megtiltották, hogy szilárd zsiradékot vásároljanak, s csupán havi 300 g növényi olajat kaphattak. Nem vehettek disznó- vagy borjúhúst, s csupán heti 100 g marha- vagy lóhúst igényelhetek.³² Mindössze napi két órán át járhattak el vásárolni, és csakis a helyi hatóságok által kijelölt boltokba és piacterekre.³³

Április 27-én a közellátási miniszter rendeletileg³⁴ kötelezte „az élelmiszer-ellátás szempontjából zsidónak tekintendő személyeket”, hogy május 1-jéig személyi adataikat írásban küldjék meg a községi előljárásnak, állítólag azért, hogy új élelmiszerjegyeket kaphassanak. A zsidók, akiket senki sem figyelmeztetett, ezt a parancsot éppúgy teljesítették, mint a korábbiakat. Mindez a nagyszabású gettósítás előestéjén történt, s a hatóságok arra használták fel az adatokat, hogy kiegészítsék velük azokat a listákat, amelyeket a hónap elején Baky parancsára készítettek a Gestapónak, a csendőröknek és a velük együttműködőknek a zsidók összegyűjtésére.

A nagyszabású kisajátítási intézkedések egy időben kezdődtek el a zsidók gettósításával. Az eljárás mikéntjét Reményi-Schneller Lajos pénzügyminiszter több rendelete is megadta; ő informálta időközönként a minisztertanácsot az összegyűjtött zsidó vagyon értékéről.³⁵ A zsidóktól elvett javak leltárba vételének felelőssége a pénzügyminisztérium javára felépülő helyi igazgatóságokat terhelte.³⁶ Az igazgatósági tisztviselők összehangolták működésüket a rendőrséggel és a csendőrséggel. A gettósítás során, amikor a zsidók általában kevesebb mint fél órát kaptak pity-mallatkor az összecsomagolásra, a tisztviselők nyomban elkobozták minden értéktárgyukat. Egyéb javaikat, így bútoraikat, edényeiket, ruháikat